

Krig kunne være i Tjenesten; men ligesom denne Forudsætning ikke længer finder Sted, saaledes behøver det neppe at udfilles nærmere, at de paa-gjældende Personer, der, forsaavidt de i Fredstid ere til Tjeneste, i Reglen ligesaa fuldt som Underbefalingsmænd og Menige aftjene deres Værnepligt, maa, naar de ved Udførelsen af denne Tjeneste blive Invalider, ligesaa fuldt have Krav paa Forsørgelse som disse Personer. Forskjellen mellem Forsørgelsen for Krigs- og for Fredsinvaliderne er her foreslaaet ansat til det samme Procentantal som for de i Forslagets § 2 nævnte Personer. Slutningsbestemmelsen i Lovens § 18 er bleven udeladt i Forslaget, fordi det synes billigt, at den herhenhørende Bestemmelse i Lovens § 15 a er gjældende for alle Invalider. Derimod har man troet at burde tilføje en Bestemmelse om, at Forsørgelsen for de i denne Paragraf omhandlede Personer i intet Tilfælde kan fastsættes lavere end det Beløb, der efter Reglerne i § 13 vilde være bleven tildelt Bedkommende, hvis han havde hørt under sammes Omraade.

3die Kapitel.

Pensionering og Forsørgelse af Enker.

Til § 20.

Medens Loven af 9de April 1851 og i Overensstemmelse dermed de senere forelagte Lovforslag giver Enker efter Personer, der ere pensionsberettigede eller pensionerede, Afgang til Pension paa lignende Maade som deres afdøde Mænd, foreslog det i 1869—70 nedsatte Udvalg, at forandre denne Afgang til en af Uformuenhed betinget Understøttelse. Da imidlertid Følgerne af at optage dette Forslag i Loven vilde være af en forsvindende finantseel Betydning, efter som det forud kan vides, at de her omhandlede Militærpersoner kun i yderst sjældne Tilfælde efterlade sig Formue, synes der ikke at være tilstrækkelig Grund til ved Lov at berybe dem en Ret, de have havt i en lang Aarække, og hvorpaa de med Rette sætte stor Pris; man har derfor ikke optaget den foreslaaede Ændring i nærværende Lovforslag.

Til § 21.

I denne Paragraf er foreslaaet, at Enker efter Invalider af 1ste Afdeling skulle kunne faae Forsørgelse, uanset at Wgtesfabet først er indgaaet efterat Manden blev Invalid. Man skal i denne Henseende henvise til, at Invalid af 1ste Afdeling er kun den, „som har mistet Førligheden i den Grad, at han ikke kan undvære Andres daglige Hjælp eller Tilfyn“; den senere Indgaaelse af Wgtesfab har altsaa for denne Afdeling af Invalider en ganske anden Betydning end for alle Andre, og det er derfor i og for sig billigt og ganske

stemmende med Lovens Mand, at man letter den, der i Statens Tjeneste er bleven i saa høi Grad hjælpeløs, Muligheden af at indgaa Wgtesfab ved at give hans Hustru Tilfagn om en delvis Forsørgelse i hendes Enkestand, i Stedet for den, som han er sat ud af Stand til selv at forstaae hende.

Til § 22.

Angaaende den forandrede Redaktion af denne Paragraf bemærkes Følgende:

Efter den nævnte Lovbestemmelse fik Enken efter en før 9de April 1855 pensioneret, men efter denne Datum afdød Person af Underbefalingsmændenes og de Meniges eller de med dem Ligestillede Klasser som Pension $\frac{1}{4}$ af den Pension, der efter denne Lovs Regler kunde have været beregnet for Manden ved hans Afstedigelse; men at bringe en tilsvarende Foranstaltning i Anvendelse ved Udstedelsen af den eventuelle Lov vil være ugjærligt af Betydning til den foreslaaede Deling af de 3 første Pensionsklasser, hvorunder Ingen vil kunne indrøbes, som ikke har staaet i Tjenesten i alt Fald efter 1ste Oktober 1867. Skjøndt den heromhandlede Bestemmelse i Loven af 1851 ikke kan betragtes som en ligefrem Anvendelse af almindelige Retsgrundsætninger, maa det dog vistnok erkjendes, at den tilfagdes eller vel endog nødvendiggjordes af Willighedshensyn i Betragtning af de overordentlig smaa Pensioner, der bevilgedes før 1851; men et lignende Willighedshensyn kan formentlig ikke paaberaabes i det foreliggende Tilfælde, hvor den indtrædende Pensionsforhøielse kun er forholdsvis lille, og der derfor hverken fra Retferdighedens eller Willighedens Standpunkt kan indvendes noget imod den ved Delingen af de 3 første Pensionsklasser paatungne Bestemmelse, at Enken efter den Mand, som allerede er pensioneret efter Loven af 9de April 1851, faar som Pension, hvad denne Lov har tilfagt hende, nemlig $\frac{1}{4}$ af den Pension, Manden har havt, og at Enken efter den Mand, der er pensioneret før 9de April 1851, ligeledes kun faar den Pension, sidstnævnte Lov har givet hende Krav paa.

Til § 24.

Man har ikke troet, at der vilde være tilstrækkelig Grund til en Forhøielse af de Enkerne i denne Paragraf tillagte Forsørgelser i Lighed med hvad der er foreslaaet for Invaliderne, dels fordi disse Forsørgelfers Forhøielse er af senere Datum end Invalidforsørgelfernes, dels fordi de overhovedet have en anden Karakter end selve Invalidernes Forsørgelse. Sætterne i denne Paragraf ere derfor kun forandrede i Overensstemmelse med Loven af 26de August 1864, hvorhos der i Overensstemmelse med, hvad foran er bemærket i Anledning af § 18, er foretaget en Ændring sigtende til, at Enkerne efter de i næstnævnte § 18 omhandlede Personer kunne faae Forsørgelse, naar Mandene